

fremmes saa meget som muligt. Nu hører jeg, at der indenfor Byggefogene her i København skal være særdeles ejendommelige og skadelige Forhold, og dem kan man jo nærmere overveje i Udvalget og i andre Udvalg, der faar med disse Spørgsmaal at gøre. Der viser sig ogsaa paa mangfoldig anden Vis mærkelige Forhold, og derfor er det aldeles nødvendigt, at man bestræber sig saa stærkt som muligt for at fremme Arbejdsvilligheden.

Kontrolbestemmelserne i den midlertidige Lov ønsker vi ligeledes bibeholdt. Ud fra disse Synspunkter kan vi i det Udvalg, der bliver nedsat, nærmere se paa Udformningen. Spørgsmaalet om Arbejdsanvisningens Betydning bør ligeledes tages op og Spørgsmaalet om, at ingen bør have Understøttelse, som nægter at paatage sig et anvist Arbejde, og specielt Spørgsmaalet om, indenfor hvilke Omraader det er naturligt at have særlige Arbejdsløsheds-kasser; det er jo tænkeligt, at man kommer for vidt ud i Specialisering paa dette Omraade, f. Eks. vedrørende Kvindernes Arbejde, saaledes at man alt for nemt kommer dertil, at Folk siger: vi vil ikke tage det Arbejde, og vi vil ikke tage det Arbejde, for det er ikke noget Arbejde, der er rimeligt efter vore Forhold. Det er nødvendigt at overveje alle disse Spørgsmaal, thi der er sikkert i Befolkningen en levende Følelse af, at vi paa dette Omraade skal vogte os for at komme for langt ud i Teorier. Det gælder netop om paa Grundlag af de indhøstede Erfaringer at se praktisk paa disse Forhold. Det er den bedste Maade til at betrygge det store og vigtige sociale Arbejde, der her er Tale om, saaledes at Kasserne kan virke under gode og rolige Forhold.

Ministeren var i sit Foredrag forleden, og navnlig i sine Udtalelser under Finanslovdebatten, inde paa ligesom at ville mene, at man kastede sig over Arbejdsløsheds-kasserne, naar man fremkom med Tanker om en naturlig Reformering af disse Forhold. Dette er en ganske skæv Betragtning. Der maa være noget specielt, Ministeren har tænkt paa, for jeg kan dog ikke tro, han skulde have den Opfattelse, at der ikke bag Ønskerne om at komme til et saadant Arbejde som det, jeg her har talt om, et Arbejde for at komme over paa Forsikringsvæsenets Grund med Støtte og Opmuntring fra det offentlige Side, skulde ligge en virkelig Villie til at være med til at give Arbejdsløsheds-kasserne sunde, rimelige og gode Forhold. Ministeren talte ogsaa om, at man ikke maatte lægge Ar-

bejderne for Had. Det er rigtigt, det maa man ikke, men jeg gad for Resten vide, fra hvilken Side man skulde ville gøre dette. Jeg ser ikke, at nogen Del af vort Folk vil være med dertil. I alt Fald vil vi fra vor Side ubetinget ikke, tværtimod, vi har den Opfattelse, at en dygtig og paapasselig Arbejder i vort demokratiske Samfund kan staa lige med enhver som helst. Men det gælder om, at der bliver bestilt noget. Det gælder om, at man virkelig sætter Arbejdet højt. Det er ikke den 8-Timers Arbejdsdag, det drejer sig om — for Resten ser jeg af en Meddelelse, der i Dag er kommet fra Kongressen i Amerika, at man ikke der ser doktrinært paa Spørgsmaalet, men at man har Forstaaelse af, at der ikke er nogen Regel uden Undtagelse —, men det gælder om, at der bliver bestilt noget i den Arbejdstid, der bliver sat. Naar Udlændinge udtaler sig om Forholdene her i Landet, siger de, at de forstaa ikke Forholdene i dette Land, idet de synes, der bliver arbejdet alt for lidt; i Sammenligning med Forholdene andre Steder er Arbejdstempoet her ikke sat tilstrækkeligt op. Men dette kan ikke gaa an. Vi ved alle, at Landets hele Forhold er afhængigt af, at vi i saa Henseende ikke er Sinkere, men at vi virkelig kan udrette, hvad vi skal, her hjemme. Og dette mener jeg i Virkeligheden er Betragtninger, som alle gode Arbejdere vil give fuldt ud Medhold. Naar de fremholdes for dem Gang paa Gang, vil de ogsaa være ganske klare over, at Forholdene nødvendiggør, at man maa bort fra de nuværende Tilstande.

Der er ogsaa i Dag i Bladene en Meddelelse om, at der er nedsat et Socialraad. I Henhold til de Bestemmelser, der findes i Folkenes Forbunds Traktat skal der nedsættes saadanne Raad rundt omkring, og det kan være rimeligt og kan gøre Gavn, vel at mærke, naar Raadene ikke kommer til at betragte sig som en Slags Siderigsdag, thi man maa huske paa, at et saadant Raad har intet Ansvar for, hvor Pengene skal komme fra. Det er et Ansvar, Rigsdagen har, og der kan saa ligge nogen Fare deri, hvis Raadene ikke er ganske klare derover fra første Færd. Men der er een Ting, jeg vil pege paa i denne Forbindelse, nemlig at Raadet efter min Mening er for ensidigt sammensat; Raadet maa være saa alsidigt sammensat som muligt, og jeg vil henstille, at der ogsaa kommer Repræsentanter ind i det for vort Lands Hovederhverv, Landbruget.

Det vigtigste er, at vi med de for-